

UZASADNIENIE

Powód C. N. wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 11 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazał, że w dniu 25 maja 2012 roku brała udział w spowodowanym przez I. Ś. (1) wypadku drogowym, w wyniku którego doznała wieloodłamowego złamania obojczyka lewego i przeszedł repozycję otwartą wraz ze stabilizacją dwiema śrubami ciągnącymi i płytą przykostną kontowo-blokową. Podał również, że przechodził antybiotykoterapię oraz rehabilitację, a doznany uraz ciała był bardzo bolesny i skutkowało obniżeniem sprawności ruchowej. Następnie oświadczył, że pojazd sprawcy w chwili zdarzenia był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy zawartej z pozwaną Spółką. Wskazał, że zawiadomił stronę pozwaną o zdarzeniu, a pozwana Spółka przyznała i wypłaciła mu z tego tytułu zadośćuczynienie w kwocie 8 500 zł. Podał, że żądana dodatkowo kwota 11 500 zł spełni kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i będzie dla niego ekonomicznie odczuwalna.

W odpowiedzi na pozew z dnia 02 maja 2013 roku, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Motywuując swoje stanowisko przyznała, że pojazd sprawcy był u niej ubezpieczony oraz wypłaciła mu z tytułu doznanej w wyniku spornego zdarzenia krzywdy zadośćuczynienie w kwocie 8 500 zł, przy czym ustalając jego wysokość miała na względzie wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanej krzywdy. Wskazała, że zadośćuczynienie musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, ale nie może być nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy. Zarzuciła, że doznany przez powoda uszczerbek na zdrowiu wynosił 6 %.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Do maja 2012 roku powód C. N. nie cierpiał na żadne choroby i nie miał żadnych dolegliwości.

Był zatrudniony na stanowisku kierowcy przez W. N. (1). Przewoził pracowników do zakładu (...).

Dowód: zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W okresie od dnia 18 sierpnia 2011 roku do dnia 17 sierpnia 2012 roku, samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), był objęty umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze stroną pozwaną Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W..

Dowód: odpis polisy Nr (...) – akta szkody.

W dniu 25 maja 2012 roku, około godziny 23.45, powód wracał autobusem z W.. Autobusem kierował wówczas jego kolega Z. N..

Dowód: odpis oświadczenie I. Ś. (1) z dnia 19 czerwca 2012 roku – akta szkody,

odpis notatki urzędowej z dnia 26 maja 2012 roku – k. 9-10,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Na skrzyżowaniu w miejscowości J.I. Ś. (1), która prowadziła opisany powyżej samochód marki V. (...), nie zatrzymała się przed znakiem „STOP” i wjechała na skrzyżowanie. Wówczas Z. N. próbował zahamować, jednakże było już za późno. Ten samochód osobowy uderzył w lewe przednie koło prowadzony przez niego autobusu, który w efekcie wpadł do rowu.

Dowód: odpis oświadczenie I. Ś. (1) z dnia 19 czerwca 2012 roku – akta szkody,
odpis notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym z dnia 30 maja 2012 roku – akta szkody,
odpis notatki urzędowej z dnia 26 maja 2012 roku – k. 9-10,
zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,
przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W wyniku tego uderzenia powód upadł na drzwi i znajdujące się obok nich rurki.

Gdy się ocknął próbował wyłączyć silnik, ale coś mu przeszkadzało. Wówczas zauważył, że wyszła mu kość w lewym ramieniu. Jeden z pasażerów dał mu koszulkę, aby zatamował krwawienie.

Dowód: przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Po 30 minutach na miejsce zdarzenia przyjechało Pogotowie Ratunkowe i zabrało powoda do Kliniki (...) we W..

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,
przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W wyniku tegoż wypadku powód doznała powierzchownych obrażeń tułowia, stłuczenia lewego barku i otwartego wieloodłamowego złamania obojczyka lewego.

Dowód: odpis karty medycznych czynności ratunkowych – k. 12,

odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,
opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,
zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,
przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W Szpitalu wykonano zdjęcia RTG klatki piersiowej, stawu ramiennego lewego i obojczyka.

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142.

Następnego dnia przeprowadzono operację powoda, w ramach której dokonano repozycji otwartej wraz ze stabilizacją dwiema śrubami ciągnącymi i płytą przykostną kontowo-blokową.

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,
zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,
przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

U powoda nie wystąpiły żadne powikłania. Po operacji rozpoczęto rehabilitację i wdrożono antybiotykoterapię.

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

Powoda wypisano ze Szpitala w dniu 29 maja 2012 roku zalecając oszczędne używanie kończyny górnej lewej i kontynuację wyuczonych ćwiczeń oraz kontrolę w Poradni Ortopedycznej.

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Następnie powód przebywał pod opieką lekarza pierwszego kontaktu, który przepisywał mu środki przeciwbólowe i leki osłonowe.

Dowód: zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Przez okres dwóch tygodni wymagał niewielkiej pomocy przy ubieraniu i zabiegach higienicznych, a przez okres czterech tygodni odczuwał dolegliwości bólowe.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142.

Przez okres trzech miesięcy, raz w miesiącu jeździł na kontrolę do Szpitala, w którym przeprowadzono operację.

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w Klinice (...) we W. – k. 13-51,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Dwa miesiące po wypadku powód sam zaczął jeździć samochodem.

Dowód: zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Pismem z dnia 09 lipca 2012 roku, powód poinformował stronę pozwaną o przedmiotowym zdarzeniu i zażądał przyznania mu zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł.

Pismo to zostało doręczone pozwanej Spółce w dniu 12 lipca 2012 roku.

Dowód: odpis pisma pełnomocnika powoda do strony pozwanej z dnia 09 lipca 2012 roku – akta szkody.

W piśmie z dnia 09 sierpnia 2012 roku strona pozwana przyznała powodowi z tytułu zadośćuczynienia kwotę 8 500 zł.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do pełnomocnika powoda z dnia 09 sierpnia 2012 roku – akta szkody.

Pismem z dnia 10 września 2012 roku powód odwołała się od tej decyzji i zażądał przyznania kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wskazane pismo zostało doręczone w dniu 13 września 2012 roku.

Dowód: odpis pisma pełnomocnika powódki do strony pozwanej z dnia 10 września 2011 roku – akta szkody.

W okresie od dnia 29 października 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku powód przebywał na leczeniu rehabilitacyjnym w Uzdrawisku Łądek-Długopole w L..

Dowód: odpis dokumentacji medycznej sporządzonej w (...) Spółce Akcyjnej w L. – k. 52-55,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W związku z tym zdarzeniem powód był niezdolny do pracy przez okres sześciu miesięcy.

Dowód: odpisy zwolnień lekarskich – akta szkody,

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

Następnie powrócił do wykonywania zawodu kierowcy. Stał się jednak bardziej nerwowy i ostrożny w czasie jazdy, a w związku z tym szybciej się męczy.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

zeznania świadka W. N. (2) – k. 132,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W związku z tym wypadkiem nie wystąpiła żadna dysfunkcja u powoda. Ma jednak ograniczoną ruchomość lewej kończyny, gdyż jej zakres wynosi u niego do 160 stopni, gdy u normalnego człowieka wynosi od 160 stopni do 180 stopni. Nie ma to jednak żadnego wpływu na codzienne życie powoda.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

ustne wyjaśnienia opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) – k. 164.

Kończyna górna lewa u powoda szybciej się męczy.

Dowód: ustne wyjaśnienia opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) – k. 164,

przesłuchanie powoda C. N. – k. 132-133.

W przyszłości nie powinny wystąpić żadne negatywne następstwa tegoż wypadku dla zdrowia powoda.

Doznany przez powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu ortopeda-traumatolog ocenił na 10 %, przy czym stwierdził, że występował on ponad sześć miesięcy.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) z dnia 19 grudnia 2013 roku – k. 141-142,

ustne wyjaśnienia opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii R. B. (1) – k. 164.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części podlegało uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w dniu 25 maja 2012 roku powód C. N. uczestniczył w wypadku drogowym, w wyniku którego doznał opisanych powyżej obrażeń. Żadnych wątpliwości nie budzi także okoliczność, iż wypadek ten spowodowała I. Ś. (2), gdyż nie zatrzymała się przed znakiem „STOP” i w efekcie doprowadziła do zderzenia z autobusem, w którym przebywał powód. Wskazane fakty wynikają z dokumentów zgromadzonych w aktach szkody i przesłuchania powoda, a przy tym w żaden sposób nie były kwestionowane przez pozwaną Spółkę. W tych okolicznościach oczywistym jest stwierdzenie, że I. Ś. (2) naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób zawiniony doprowadziła do tegoż wypadku, a tym samym dopuściła się czynu niedozwolonego (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Nie podważała zresztą tego strona pozwana, która także nie kwestionowała, iż pojazd, którym kierowała I. Ś. (2), był u niej ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w okresie, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia. Wskazać zatem należy, że w taki samy zakresie jak sprawca szkody, na podstawie umowy ubezpieczenia, odpowiadała za skutki tego zdarzenia pozwana Spółka. Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne, a mianowicie Ustawa z dnia 22 marca 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Wedle przepisu art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Przepis art. 35 wskazanej ustawy stanowi z kolei, że tym ubezpieczeniem jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, natomiast zgodnie z przepisem art. 36 ust. 1 zd. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Powód w rozpoznawanej sprawie zgłosił żądanie zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 11 500 zł tytułem uzupełnienia wypłaconej już kwoty zadośćuczynienia pieniężnego co oznacza, iż przyjął, że w związku z tym wypadkiem drogowym należy się mu zadośćuczynienie pieniężne w wysokości 20 000 zł.

Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę opiera się na przepisie art. 445 § 1 k.c. stanowiącym, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (czyli art. 444 k.c. dotyczącym wystąpienia uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.), a więc doznany przez poszkodowanego uszczerbek niemajątkowy. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć w związku z tym charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, tak aby przyznana poszkodowanemu suma mogła zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i pomóc poszkodowanemu odzyskać równowagę psychiczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX nr 50884; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z

dnia 03 listopada 1994 roku, III APr 43/94, OSA 1995, nr 5, poz. 41; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNC 1974, nr 9, poz. 145). W szczególności uwzględniać należy nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym poszkodowanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2013 roku, I ACa 195/13, LEX nr 1363278; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 681/98, OSNAP 2000, nr 16, poz. 626). Zadośćuczynienie ma więc przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, na 4, poz. 92; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 08 marca 2013 roku, I ACa 26/13, LEX nr 1293609; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 lipca 2013 roku, I ACa 602/13, LEX nr 1353806). Z tych też względów posługiwanie się jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości, znajduje jedynie orientacyjnie zastosowanie i nie wyczerpuje tej oceny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lipca 2013 roku, I ACa 715/13, LEX nr 1363003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lutego 2013 roku, I ACa 1186/12, LEX nr 1313304; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 1998 roku, I ACa 715/97, OSA 1999, nr 2, poz. 7).

W niniejszej sprawie Sąd w pierwszym rzędzie zwrócił uwagę na fakt, że powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał powierzchownych obrażeń tułowia, stłuczenia lewego barku i otwartego wieloodłamowego złamania obojczyka lewego. Wskazane obrażenia należy uznać za w miarę poważne, ale nie powodujące trwałych następstw dla jego zdrowia, gdyż w efekcie prowadzonego leczenia ustąpiły za wyjątkiem niewielkiego ograniczenia ruchomości lewej kończyny górnej, które nie ma żadnego wpływu na codzienne funkcjonowanie powoda. Sąd miał jednocześnie na względzie, że powód przeszedł zabieg operacyjny, w ramach którego dokonano repozycji otwartej wraz ze stabilizacją dwiema śrubami ciągnącymi i płytą przykostną kontowo-blokową, był przez cztery dni hospitalizowany, a następnie przechodził rehabilitację. Miał także na uwadze, że przez okres leczenia przebywał pod opieką lekarza pierwszego kontaktu, który przepisywał mu środki przeciwbólowe i leki osłonowe, a w okresie trzech miesięcy, raz w miesiącu jeździł na kontrolę do Szpitala, w którym przeprowadzono operację. Co istotne zaczął jeździć samochodem dwa miesiące po wypadku, a do wykonywania zawodu kierowcy wrócił po upływie sześciu miesięcy, jednakże stał się bardziej nerwowy i ostrożny w czasie jazdy, a w związku z tym szybciej się męczy. Należy także podkreślić, że był niezdolny do pracy przez długi okres, a mianowicie sześć miesięcy. Z drugiej strony odczuwał poważne dolegliwości bólowe przez okres czterech tygodni, a przez okres dwóch tygodni wymagał niewielkiej pomocy przy ubieraniu i zabiegach higienicznych. Należało także zauważyć, że w związku z tym wypadkiem w zasadzie sprawność powoda nie jest obecnie ograniczona, a w przyszłości nie wystąpią żadne negatywne następstwa tegoż wypadku dla jego zdrowia. Sąd miał także na względzie, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu został wprawdzie wysoko oceniony przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii, który uznał, iż wynosi on 10 %, jednakże był to tylko długotrwały uszczerbek na zdrowiu, który utrzymywał się przez okres ponad sześciu miesięcy.

W tych okolicznościach, charakter i niewielka trwałość obrażeń oraz długość i umiarkowany stopień uciążliwości leczenia powoda, a także jego wpływ na różne aspekty jego życia oraz niewielkie prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych następstw wypadku dla zdrowia powoda w przyszłości świadczą o umiarkowanym natężeniu doznanej przez niego krzywdy, co uzasadnia przyznanie mu zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł. Mając więc na względzie, że powód otrzymał już kwotę 8 500 zł, należało zasądzić na jego rzecz dodatkowo kwotę 6 500 zł i oddalić dale idące powództwo.

W pozwie powód wystąpiła dodatkowo z żądaniem zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych liczonych od dnia wniesienia pozwu czyli od dnia 30 listopada 2012 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną do sformułowania takiego żądania stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tegoż artykułu wynika, bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności,

za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisów art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba, że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48). Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie, z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ustęp 2 tegoż artykułu stanowi natomiast, że w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania, okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba, że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. W świetle opisanych regulacji prawnych należało przyjąć, że świadczenie z tytułu naprawienia szkody dochodzone od zakładu ubezpieczeń jest świadczeniem terminowym. Wedle tych przepisów zakład ubezpieczeń jest obowiązany wypłacić zadośćuczynienie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie, a w późniejszym terminie tylko wówczas, gdy nie jest w stanie wcześniej wyjaśnić okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie pozwana Spółka nie udowodniła, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienia w ciągu 30 dni okoliczności koniecznych do ustalenia jej odpowiedzialności albo wysokości świadczenia należnego powodowi, pomimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku, V CSK 38/11, LEX nr 1129170; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009 roku, II CSK 257/09, LEX nr 551104). Tym samym powinna spełnić świadczenia przysługujące powodowi w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie niemajątkowej.

Nie ulega wątpliwości, że powód zawiadomił stronę pozwaną o przedmiotowym zdarzeniu drogowym w dniu 12 lipca 2012 roku, kiedy zażądał z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł. Następnie w dniu 13 września 2012 roku powód zażądał ostatecznie zadośćuczynienia w kwocie 20 000 zł. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła zadośćuczynienie w kwocie 8 500 zł, a tym samym opóźniła się z zapłatą na rzecz powoda zadośćuczynienia w kwocie 6 500 zł, gdyż kwotę 1 500 zł powinna wypłacić do dnia 11 sierpnia 2012 roku, a kwotę 5 000 zł do dnia 13 października 2012 roku. Od dni następującego po tych datach należały się więc powodowi odsetki

ustawowe. Należy jednak podkreślić, że Sąd jest związany żądaniem pozwu (art. 321 § 1 k.p.c.), a powód zażądała zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 30 listopada 2012 roku. Z tego powodu, Sąd był obowiązany zasądzić odsetki ustawowe od tegoż dnia, chociaż powód, jak wskazano powyżej, mógł ich żądać także za okres wcześniejszy.

Z tych względów, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w punktach I i II wyroku.

Odnosnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wedle z kolei przepisów art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle opisanych powyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć: opłatę od pozwu w kwocie 500 zł (k. 89 akt), wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 2 400 zł i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 82 akt), co daje łącznie kwotę 2 917 zł.

Z kolei na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składało się tylko wynagrodzenie adwokata w kwocie 2 400 zł.

Wedle przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Tak też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż powód wygrał sprawę w 56,52 % (6 500 zł / 11 500 zł), natomiast strona pozwana w 43,48 %. Oznacza to, że powodowi z tytułu kosztów procesu należało się zwrot kwoty 1 648,69 zł (2 917 zł x 56,52 %), a stronie pozwanej kwoty 1 043,52 zł (2 400 zł x 43,48 %). Po ich rozliczeniu, z tytułu kosztów procesu pozwana Spółka powinna zapłacić na rzecz powoda kwotę 605,17 zł (1 648,69 zł – 1 043,52 zł).

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji.

W rozpoznawanej sprawie powód został zwolniony od kosztów sądowych (k. 88 akt), na które ostatecznie składały się: część opłaty pozwu w kwocie 75 zł (k. 1 i 89 akt), opłaty za dokumentację medyczną w kwocie 5,94 zł (k. 126 i 127 akt), a także wynagrodzenie oraz zwrot wydatków i kosztów podróży biegłego sądowego R. B. (2) w kwocie 173,82 (k. 146-147 akt), co daje w sumie 254,76 zł.

W związku z powyższym, stosownie do przepisu art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity – Dz.U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o kosztach sądowych”, Sąd nakazał stronie pozwanej Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżonowie kwotę 143,99 zł tytułem uiszczenia kosztów sądowych, od których powód C. N. został zwolniony. Zgodnie bowiem ze wskazanym przepisem, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji tymi kosztami obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c. W tych okolicznościach należało stronę pozwaną obciążyć obowiązkiem zwrotu tych kosztów w takiej części, w jakiej przegrała ona niniejszy proces (254,76 zł x 56,52 %).

Z kolei w pozostałej części wskazane koszty sądowe Sąd nakazał ściągnąć od powoda C. N. z roszczenia zasądzonego w punkcie I wyroku w oparciu o przepis art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych. Przepis ten stanowi bowiem, że koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

Z tych powodów, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w punkcie IV wyroku.